

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XII. De alio principali fructu est sancta communione colligendo, qui est nos integre Deo offerre, & in eius nos manus resignare. Et de præparatione & gratiarum actione, quæ hic nobis facienda ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

est, quod S. Apostolus Paulus aliis verbis significat: *Induimini Dominum Iesum Christum. Et induite nouum hominem.* In consecratione, manentibus accidentibus, panis substantia in Christi corpus conuertitur, in Communione contra fit, nam hominis substantia manet, & accidentia mutantur, homo enim, qui superbus erat, humilis fit, qui incontinentis, castus: qui iracundus, patiens: hocque modo in Christum transformatur.

S. Cyprianus in verba illa Regii Prophetæ. *Et calix meus inebrians quam praclarus est,* quæ de hoc sacramento intel igit, ait, vt ebrietas hominem sui impotentem & alium à se reddit, eodem modo & diuinum hoc sacramentum aliquem sui impotentem aliumq; à se facit, & obliuionem munda odorū inducit, & efficit vt tota eius cōtinentia in calis sit. Quam mutati fuerūt discipuli in Emaus euntes hoc diuino sacramento accepto? *Cognouerūt eum in fractione panis,* ex dubitantibus fideles, ex timidis fortes facti sunt. Eodem modo & nos a Communionem mutatos redire & in alios homines versos conuenit. *Mutaberis in virum alium. In virum perfectum.* Idem & S. Basiliius inquit, & ad id confirmandum allegat illud S. Pauli: *vt & qui uiuunt, iam non sibi uiuant, sed eis, qui pro ipso mortuus est, & resurrexit.*

In sancta quædam quid huic proposito apprimi conueniens, & valde spirituale. Agit de conditionibus & signis, quibus perspicitur, num anima in Deum transformata sit, & dicit vnum eorum esse, dum homo desiderat contemni, abiici & ab omnibus dedecore affici, & omnes vult credere, se dedecore dignum esse, & vt nullus ei condoceat, & in nullius creaturæ corde, nisi Dei solius viuere vult. Et non solum non vult aliquo modo reputari aliquid esse, sed magno honori ducit sibi ab omnibus contemni, vt sic se Christo Domino nostro conformet. Et cum S. Paulo dicit: *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Iesu Christi.*

S. Ioannes Chrysostomus exponens, quid obligationis contrahamus, postquã

tantum sacramentum sumpsimus, dicit: *Cum nos ab ira corripimus, vel ab alio vitio, cogitemus, quibus facti sumus digni, & sit irrationabilium nobis motuum correctio talis cogitatio.* Decet linguam, quæ Christum tetigit, sanctificatam esse, nec ociosa effatire, nec se postea profanare. Non decet in pectus & animum, qui Deum sumpsit, & fuit theca & reliquarium huius sanctissimi sacramenti, steruus & sordes vanorum desideriorum conici, vtque aliud, præter Deum, tractet & cogitet. Erit quis odor ferum quid, & toto die suauem illū odorem exhalat. Odoriferum hunc cibum comedisti, qui omnem cælestem virtutem & Deitatem redolet, quem te odorem exhalare fas est? De S. quadam virgine legitur, quæ dicit: *Dum communico, toto illo die maiori diligentia cor custodio, in eo Deum imaginans, quasi domi suæ quiescentem.* Quare omnem, quam poteris, sanabat modestiam, tam loquendo, videndo & eundo, quam omni exteriori conuersatione, vt ille, qui digitum labiis imponit, silentium petens, & ne tumultus vel murmur fiat, ne is, qui dormit, excitetur.

CAPVT XII.

De alio principali fructu ex sancta Communionem colligendo, qui est nos integre Deo offerre, & in eius manus resignare. Et de preparatione & gratiarum actione, quæ hic nobis facienda est.

PRÆCIPVVM, quod nobis ex sancta Communionem colligendum, est nos resignare & conferre integre in Dei manus, vt particula luti in manum figuli, vt de nobis faciat, quod lubet, & vt lubet, & quando lubet, & quomodo lubet, sine aliqua exceptione vel reseruacione. Filius Dei se integre in sacrificium Deo Patri in

eruce obrulit, pro nobis omnem sanguinem & vitam dando. Et quotidie in cibum dat integre in hoc sanctissimo sacramento corpus, animam & diuinitatem. Hinc rationi consentaneum est, vt & nos ipsos offeramus & integre ei resignemus. Hoc dicunt proprie esse *communicare*, idem Deo facere, quod ille tibi: ipse tibi dat quicquid habet, da & tu illi, quicquid habes.

Hæc etiam gratiarum actio esse debet post sacram Communionem: *Quid retribuam Domino pro omnibus, que retribuit mihi? & præferam pro hoc beneficio, quod mihi iam contulit. Scis quid ille velit sibi à te retribui? id quod subiungitur: Præbe fili mi cor tuum mihi.* Recte hoc Sanctus quidam declarauit: *Quid magis requiro, quam vt te studeas mihi ex integro resignare. Quicquid præter te ipsum das, nihil curo, non enim datum tuum, sed te quero. Sicut non sufficeret tibi omnibus habitis præter me, ita nec mihi placere poterit, quicquid dederis te non oblato. Offer te mihi, & date totum pro Deo, & erit accepta oblatio.* S. Augustinus dicit, id in quo Cain Deo displicuit, dum offerret sacrificium, & quare Deus eius sacrificium non adspexit, nec accepit, vt fratris Abel sacrificium, fuisse, quod cum Deo non recte partiretur, *Dans Deo aliquid suum, sibi autem seipsum*, nam seipsum non offerrebat. Idem facere dicit Augustinus eos, qui Deo quid, sed non voluntatem offerunt. *Regnum celorum aliud non querit pretium, quam te ipsum. Tantum ualeat, quantum tu es. Te da, & habebis illud.*

Hæc ergo oblatio & integra nostri resignatione in Dei manus occupandi & nobis subsistendum post sanctam Communionem. Idque non solum in generali faciendum, sed diuidendo & ad casus particulares descendendo, nos resignando & voluntati diuinæ conformando, tam in ægritudine quam sanitate, tam in morte quam vita, tam in tentatione, quam consolatione, explicando id, in quo maximam sibi fieri repugnantiam & difficultatem sen-

tiet, & idem Domino in gratiarum actionem offerendo, non locum, nec officium nec gradum, quantumcunque humilem & abiectum excipiendo donec nihil se nobis offerat, in quo voluntatem nostram non plane Dei voluntati conformem & vnã sentiamus. Ad quod multum conducit oratio illa, quam Pater noster ponit in exercitiorum spiritualium libro. *Suscipe Domine vniuersam meam libertatem, accipe memoriam, intellectum atque voluntatem omnem, quicquid habeo vel possideo, mihi largitus es, id tibi restituo, ac tuæ prorsus voluntati tradendum gubernandum. Amorem tui solum cum gratia tua dones, & diues sum satis, nec aliud quidquam ultra possum.* Hic etiam nos in aliquarum virtutum actibus exerceri conuenit præsertim earum, quibus quis maxime indiget. Quicquid enim quis uolet & opus habet, sapienter diuinum hoc manna. *Habens omnis saporis suauitatem.* Omnisque virtutum sapores habet, ideoque aliquando vna, aliquando alia te virtute exerceri conuenit, semper id respiciendo, quod tibi maxime necessarium est. Sic senilis humilitate indigere, cura vt humilitatem sapiat: cuius hic speculum & saporem inuenies, quod Dei filius hic panis accidentibus vestiatur, quæ quia accidentia, ab æstiora & pauperiora sunt panis & falsis, quibus illum in Bethlem sanctissima eius mater inuoluit, quæ maior potest excogitari humilitas & abiectio, quam quod Deus se vt communem cibum comedendum opponit, quod que in altaris mensa linteæ vt mappas extendemus, & corporalibus pro idem, patens pro scutellis & calice pro cyatho utamur, quod illum manibus tangamus & ore & stomacho sumamus? *Quænam Dei abiectio, & quæ maior hominis exaltatio esse potest? Certo quodam modo magis hic humilitas, quam in incarnatione elucet.* In hæc ergo tam digne te exerce, donec eam plane videaris imbibisse, & illa te totum penetrasse. Offer Deo omnis mundi honoris & existimationis contemptum in gratiarum actionem, accipiendo con-

tempus & vilipendenciam pro ipsius amore.

Multum etiam prodest ad particularia & minutiora descendere, eademque hic Deo in gratiarum actionem offerre. Iam tandem quisque plus minusque errores & defectus suos agnoscit, & scit, quid illum progredi impediatur, & in quibus solitus est plerumque labi, procurat ergo quilibet in quaque Communionem aliquid horum in gratiarum actionem offerre. Si deliciarum amicus es, & commoditatis studeas, & nihil tibi deesse velles, offer Deo horum mortificationem, hodie vnius & cras alterius. Gaudes colloquiis & tempus inuuliter consumis, & te hic mortifica, idque Deo in alia Communionem offer. Si tam propriæ voluntati amicus es, ut fratribus placere & cedere nolis, ne aliqua in te tibi mortificatio vel minima adhibenda sit: & si subinde illis auferre & morose loqueris, stude te hic vincere, & alia in Communionem Deo offerro. Et ut diximus de oratione agentes, multum conducere, aliquid sibi faciendum eodem die proponere, sic & in Communionem profuerit proponere te vincere & mortificare in aliquo eodem die, & hanc mortificationem Deo in gratiarum actionem offerre. Exitima illud esse, quod Deus à te exigit pro gratiis & beneficiis ab eo acceptis. Deus enim à nobis nihil aliud petit, nec aliam compensationem exigit, nisi ut nos emendemus, & id corrigamus, quod scimus illi displicere, & hæc optima est gratiarum actio, quæ post Communionem fieri, & acceptissimum sanctum, quod tibi exhiberi potest. Diximus tribus modis vel de tribus fieri posse gratiarum actionem: primo interius in mente beneficia agnoscendo: secundo laudando gratias verbis agendo benefactori: tertio, operibus: hicque tertius optimus gratiarum actionis modus est, hic enim ille est de quo hic agimus. Non totum ergo considerationibus impendendum, quamuis & hoc bonum sit, sed meliora sunt opera, & ob eam causam proponun-

tur considerationes, ut ad opera descendant. Ideo & de præparatione ad communicandum dico, quod quamuis particularis illa præparatio valde utilis sit, quæ solita est fieri ante sanctam Communionem per aliquot considerationes, & quod eam nullus emittere debeat, quod tamen sacramenti reuerentia exigat ut quisque faciat, quod in se est, tamen optima & præcipua dispositio fieri debet bona & sancta vita, utque nos quotidie emendemus & perfectiores reddamus in eo quod agimus, ut tanto maiore cum puritate & munditia hoc diuinum sacramentum accedamus, secundum illud S. Ambrosii & Augustini. Sic viuere, ut quotidie merearis accipere. Ideoque M. Auila in epistola quadam, quam de eo ad deuotum quendam scribit, dicit præparationem ad sacram Communionem esse debere bonum modum quem quis in tota vita & tota hebdomada seruare debet, ad quod docendum allegat cuiusdam sancti Dei exemplum, qui dicebat se nunquam particularem præparationem ad communicandum facere, quod singulis diebus faceret, quod in se erat. Hæc valde utilis præparatio est, & multo melior illa, qua quis se quarta horæ parte colligit, & alius postea, & quod quis iam tepidus, non mortificatus & imperfectus maneat, ut ante.

Sic ut hæc præcipua præparatio sit eademque optima gratiarum actio, & hic præcipuus fructus ex sancta Communionem percipiendus esse debet, utque de oratione diximus, præcipuum eius præparationem esse debere passionum nostrarum mortificationem, sensuum collectionem & cordis custodiam, eumque fructum inde percipiendum esse, & quod vnum alterum operam suam locare deberet, eodem modo & hoc, bona & sancta vita, & ut quis omnia tam accurate faciat, ut potest, ut Deo placeat, præcipua dispositio sit oportet, ad sacram Communionem accipiendam, illudque principalem fructum inde colligendum esse necesse est, & vnum alterum promouere debet, ut vna Communionem alterius dispositio sit. Et sicut diximus, ut quis bonam habeat orationem & in illa proficiat, non in eo

Bona vita optima ad sacram Communionem præparatio est. Ambrosii de sacram. e. 4. Augustini de verbis Domini in Euang. secum. Luc. serm. 23. M. Auila 100. 2. epist. fol. 107

Tract. i. c. 1.

confu-

confilit, vt quis consolationes habeat & delectationes, nec vt quis multas considerationes & magnas habeat contemplationes, sed vt quis ex oratione redeat humilis patiens, indifferens & mortificatus. Eodem modo & bona Communio & eius fructus non inde dependet, nec inde metianda est vt quis multas habeat considerationes, quantum unque etiam illa sancta & bona sint, nec ob delectationes & consolationes, sed ob passionum mortificationem & maiorem resignationem & cum Dei voluntate conformitatem, quae inde eruuntur.

Hinc quiddam magnae consolationis colligitur, quod semper in nostra sit potestate bene communicare, & magnum ex Communionis fructum referre, nam penes nos est Deo iuuante in Dei manus nos resignare, mortificare, & emendare, quod scimus diuinæ Maiestati displicere. Quod si feceris, magnum ex communionis fructum feres, supera, mortifica & corrige quotidie aliquid. Cadit idolum Dagon in praesentia arcae testamenti. Hoc idolum honoris, hoc deliciarum idolum & comodatatum, hoc propriae voluntatis ob reuerentiam tanti Domini humi corruat, vti nam hoc modo communicare nos mortificando & aliquid corrigendo, quantum parui momenti sit, quantum proficeret anima nostra?

Hieronymus.
Erem. 31. 27.

S. Hieronymus exponit, quod sapiens ait de forti muliere: *Considerauit semitas domus suae, & panem ociosum non comedit.* Semitas domus dicit esse examen & praeparationem, quae ad hanc diuinam mentem requiritur. Quodque dum quis ex sacra Communionis fructum refert, dicatur non ociosus panem comedere, quandoquidem illi prodest, quod comedit. Sed vae tibi, qui tot annos panem hunc ociosus comediti, quia nunquam te vicisti, nec aliquam passionem aut vitium mortificasti. Grauius ergo toras, quandoquidem nihil prodest, quicquid comedis. Ne vero posthac id contingat, intret quisque ad se, & semitas animae suae consideret, adspiciat passionem, vitium vel inclinationem, quae illi maiori

est damno vel impedimento, & satagat illa tollere & mortificare, donec cum S. Apostolo Paulo dicere possit: *viuo autem Gal. 2. iam non ego: viuit vero me Christus.* In qua verbo ait S. Hieronymus: *Id est, non viuit ille, qui quondam vivebat in lege, quippe qui persequatur Ecclesiam, viuit autem in eo Christus, id est, sapientia, fortitudo, sermo, pax, gaudium, ceteraque virtutes, quas qui non habet, non potest dicere: viuit autem in me Christus.*

CAPVT XIII.

Quid cause sit, quod quamuis tam mirandos faciat effectus hoc diuinum Sacramentum, aliqui tamen, qui hoc frequentant, non sentiant.

QUAERET aliquis, quandoquidem hoc sanctissimum sacramentum tantam confert gratiam, & tantos & tam mirabiles producat effectus, quid cause sit, quod multi saepius hoc frequentantes & communicantes in anima non solum non sentiant illam iucunditatem & spiritualem dulcedinem, de qua diximus, ve iucunditatem in virtute non videntur proficere sed semper quasi sui similis esse? Aliqui respondere solent hoc vulgari proterbio. Nimirum familiaritas parit contemptum: sibi persuadentes crebram frequentationem causam esse, vt tanta cum reuerentia & dispositione non accedant, ideoque tantum fructum non referant. Sed falluntur: hoc a locum in spiritualibus, & Dei conuersatione non habet: imo nec in hominibus sapientibus & prudentibus, frequentior enim cum his conuersatio & familiaritas maiorem gignit existimationem & reuerentiam, quo n. quis saepius cum humiliori agat, tanto plus eorum prudentiam & virtutem perspicit, & admiratur. Concedamus vero proterbium hoc in mun-